

I

(Zakonodajni akti)

DIREKTIVE

DIREKTIVA 2014/60/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 15. maja 2014

o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice, in o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (prenovitev)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva Sveta 93/7/EGS ⁽²⁾ je bila bistveno spremenjena z direktivama 96/100/ES ⁽³⁾ in 2001/38/ES ⁽⁴⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Ker so potrebne dodatne spremembe, bi jo bilo treba zaradi jasnosti prenoviti.
- (2) Notranji trg je območje brez notranjih meja, na katerem je zagotovljeno prosto gibanje blaga, oseb, storitev in kapitala v skladu z določbami Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). V skladu s členom 36 PDEU zadevne določbe o prostem gibanju blaga ne izključujejo prepovedi ali omejitev uvoza, izvoza ali tranzita blaga, če so utemeljene z varstvom nacionalnega bogastva z umetniško, zgodovinsko ali arheološko vrednostjo.
- (3) Pod pogoji in v okviru omejitev člena 36 PDEU države članice obdržijo pravico do opredeljevanja svojega nacionalnega bogastva in do izvajanja ukrepov, potrebnih za njegovo varstvo. Kljub temu ima Unija pomembno vlogo pri spodbujanju sodelovanja med državami članicami za zaščito kulturne dediščine evropskega pomena, katere del je takšno nacionalno bogastvo.
- (4) Z Direktivo 93/7/EGS je bila vzpostavljena ureditev, na podlagi katere lahko države članice zagotovijo vračilo na njihovo ozemlje predmetov kulturne dediščine, ki so uvrščeni v nacionalno bogastvo v smislu člena 36 PDEU in spadajo v skupne kategorije predmetov kulturne dediščine iz Priloge k navedeni direktivi ter so bili odstranjeni z njihovega ozemlja, pri čemer so bili kršeni nacionalni ukrepi ali Uredba Sveta (ES) št. 116/2009 ⁽⁵⁾. Navedena direktiva je zajemala tudi predmete kulturne dediščine, ki so uvrščeni v nacionalno bogastvo in so sestavni del javnih zbirk ali inventarja cerkvenih institucij ter niso spadali v te skupne kategorije.

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 16. aprila 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 8. maja 2014.

⁽²⁾ Direktiva Sveta 93/7/EGS z dne 15. marca 1993 o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice (UL L 74, 27.3.1993, str. 74).

⁽³⁾ Direktiva 96/100/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. februarja 1997 o spremembi Priloge k Direktivi 93/7/EGS o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice (UL L 60, 1.3.1997, str. 59).

⁽⁴⁾ Direktiva 2001/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2001 o spremembi Direktive Sveta 93/7/EGS o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice (UL L 187, 10.7.2001, str. 43).

⁽⁵⁾ Uredba Sveta (ES) št. 116/2009 z dne 18. decembra 2008 o izvozu predmetov kulturne dediščine (UL L 39, 10.2.2009, str. 1).

- (5) Z Direktivo 93/7/EGS je bilo uvedeno upravno sodelovanje med državami članicami v zvezi z njihovim nacionalnim bogastvom, ki je tesno povezano z njihovim sodelovanjem z Interpolom in drugimi pristojnimi organi na področju ukradenih umetniških del in ki zajema zlasti evidentiranje izgubljenih, ukradenih ali protipravno odstranjenih predmetov kulturne dediščine, ki so del njihovega nacionalnega bogastva in njihovih javnih zbirk.
- (6) Postopek, določen z Direktivo 93/7/EGS, je pomenil prvi korak k sodelovanju med državami članicami na tem področju v okviru notranjega trga z namenom nadaljnjega medsebojnega priznavanja ustreznega nacionalnega prava.
- (7) Uredba (ES) št. 116/2009 je skupaj z Direktivo 93/7/EGS uvedla sistem Unije za varstvo predmetov kulturne dediščine držav članic.
- (8) Cilj Direktive 93/7/EGS je bil zagotoviti fizično vračilo predmetov kulturne dediščine državi članici, z ozemlja katere so bili protipravno odstranjeni, ne glede na lastninske pravice do teh predmetov. Pri uporabi navedene direktive pa so se pokazale omejitve zadevne ureditve, ki naj bi zagotavljala vračilo teh predmetov kulturne dediščine. Poročila o uporabi navedene direktive so pokazala, da se je direktiva le redko uporabljala, zlasti zaradi omejenega področja njene uporabe, ki je posledica pogojev iz Priloge k navedeni direktivi, kratkega časovnega roka, v katerem se lahko začne postopek za vračilo, ter stroškov, povezanih s tem postopkom.
- (9) Področje uporabe te direktive bi bilo treba razširiti na vsak predmet kulturne dediščine, ki ga je država članica v skladu z nacionalno zakonodajo ali upravnimi postopki uvrstila v ali ga je opredelila kot nacionalno bogastvo z umetniško, zgodovinsko ali arheološko vrednostjo v smislu člena 36 PDEU. Ta direktiva bi tako morala zajemati predmete zgodovinske, paleontološke, etnografske, numizmatične ali znanstvene vrednosti, če so uvrščeni v nacionalno bogastvo ali tako opredeljeni, ne glede na to, ali so del javne ali druge zbirke oziroma so posamezni predmeti, in ne glede na to, ali so bili pridobljeni iz zakonitih ali nezakonitih izkopavanj. Poleg tega za predmete kulturne dediščine, uvrščene v nacionalno bogastvo ali tako opredeljene, ne bi smelo več biti nujno, da spadajo v kategorije ali so v skladu z mejnimi vrednostmi, povezanimi z njihovo starostjo in/ali njihovo finančno vrednostjo, da bi izpolnjevali pogoje za vračilo iz te direktive.
- (10) Spoštovanje različnih nacionalnih ureditev za varstvo nacionalnega bogastva je priznано na podlagi člena 36 PDEU. Za spodbuditev medsebojnega zaupanja, pripravljenosti za sodelovanje in medsebojnega razumevanja med državami članicami bi bilo treba v okviru člena 36 PDEU opredeliti področje uporabe izraza „nacionalno bogastvo“. Države članice bi morale olajševati tudi vračilo predmetov kulturne dediščine državi članici, z ozemlja katere so bili ti predmeti protipravno odstranjeni, ne glede na datum pristopa te države članice, in zagotoviti, da vračilo teh predmetov ne povzroči nerazumno visokih stroškov. Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da ob upoštevanju ustreznih določb PDEU vrnejo predmete kulturne dediščine, ki niso uvrščeni v nacionalno bogastvo ali tako opredeljeni, pa tudi predmete kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni pred 1. januarjem 1993.
- (11) Treba je okrepiti upravno sodelovanje med državami članicami, da se zagotovi učinkovitejša in enotnejša uporaba te direktive. Zato bi morali osrednji organi medsebojno učinkovito sodelovati in si izmenjevati informacije v zvezi s protipravno odstranjenimi predmeti kulturne dediščine, in sicer z uporabo informacijskega sistema za notranji trg (v nadaljnjem besedilu: IMI) iz Uredbe (EU) št. 1024/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Zaradi boljšega izvajanja te direktive bi bilo treba vzpostaviti modul sistema IMI, ki bi bil posebej prilagojen predmetom kulturne dediščine. Zaželeno je tudi, da bi ta sistem uporabljali tudi drugi pristojni organi držav članic, kadar je to ustrezno.
- (12) Da se zagotovi varstvo osebnih podatkov, bi morala biti upravno sodelovanje in izmenjava informacij med pristojnimi organi skladna s pravili iz Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ter, če se uporablja IMI, Uredbe (EU) št. 1024/2012. Opredelitve pojmov iz Direktive 95/46/ES in Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ bi se morale uporabljati tudi za namene te direktive.
- (13) V praksi se je izkazalo, da je rok za preverjanje, ali je predmet kulturne dediščine, najden v drugi državi članici, predmet kulturne dediščine v smislu Direktive 93/7/EGS, prekratek. Zato bi ga bilo treba podaljšati na šest mesecev. Daljše obdobje bi moralo državam članicam omogočiti sprejetje potrebnih ukrepov, da se predmet kulturne dediščine zaščiti in se po potrebi prepreči izogibanje postopku za vračilo.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1024/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o upravnem sodelovanju prek informacijskega sistema za notranji trg in razveljavitvi Odločbe Komisije 2008/49/ES („uredba IMI“) (UL L 316, 14.11.2012, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 74).

⁽³⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

- (14) Prav tako bi bilo treba rok za začetek postopka za vračilo podaljšati na tri leta od datuma, ko je država članica, z ozemlja katere je bil predmet kulturne dediščine protipravno odstranjen, izvedela za kraj, kjer se predmet kulturne dediščine nahaja, ter identiteto njegovega lastnika ali imetnika. Podaljšanje tega roka bi moralo olajšati vračilo in odvrnati od nezakonitega iznosa nacionalnega bogastva. Zaradi jasnosti bi bilo treba navesti, da začne rok za začetek postopka teči na dan, ko je informacije pridobil osrednji organ države članice, iz ozemlja katere je bil predmet kulturne dediščine protipravno odstranjen.
- (15) V direktivi 93/7/EGS je bilo določeno, da se postopek vračila ne sme sprožiti več kot 30 let po datumu, ko je bil predmet protipravno odstranjen z ozemlja države članice. Vendar v primeru predmetov, ki so del javnih zbirk, in predmetov, ki so del inventarja cerkvenih institucij v državah članicah, v katerih po nacionalnem pravu zanje velja posebna varstvena ureditev, za postopek za vračilo pod določenimi pogoji velja daljši rok. Ker se lahko države članice na podlagi nacionalnega prava z verskimi ustanovami, ki niso cerkvene, dogovorijo o posebni varstveni ureditvi, bi se moralo področje uporabe te direktive razširiti tudi na te druge verske ustanove.
- (16) Svet je v svojih Sklepih o preprečevanju kaznivih dejanj v zvezi s predmeti kulturne dediščine in boju proti njim, sprejetih 13. in 14. decembra 2011, priznal, da je treba sprejeti ukrepe za učinkovitejše preprečevanje in zatiranje kaznivih dejanj v zvezi s predmeti kulturne dediščine. Komisiji je priporočil, naj podpre države članice pri učinkovitem varstvu predmetov kulturne dediščine, da se preprečuje in zatira nezakonita trgovina z njimi ter po potrebi spodbudijo dopolnilni ukrepi. Poleg tega je državam članicam priporočil, naj razmislijo o ratifikaciji Konvencije Unesca o sredstvih za prepoved in preprečevanje nezakonitega uvoza, izvoza in prenosa lastništva kulturnih dobrin, podpisane v Parizu 17. novembra 1970, ter Konvencije UNIDROIT o ukradenih ali nezakonito izvoženih predmetih kulturne dediščine, podpisane v Rimu 24. junija 1995.
- (17) Zato bi bilo zaželeno zagotoviti, da vsi akterji na trgu pri trgovanju s predmeti kulturne dediščine ravnajo skrbno. Posledice pridobitve predmeta kulturne dediščine nezakonitega izvora bodo resnično odvrtilne samo, če bo plačilo nadomestila sprememba obveznosti za lastnika predmeta, da dokaže, da je ravnal z dolžno skrbnostjo. Da bi dosegli cilje Unije glede preprečevanja nezakonite trgovine s predmeti kulturne dediščine in boja proti njej, bi morala ta direktiva zato določati, da mora lastnik za namene odškodnine predložiti dokazilo, da je pri pridobitvi predmeta ravnal z dolžno skrbnostjo.
- (18) Za vse osebe, zlasti za akterje na trgu, bi bilo koristno, da bi lahko enostavno dostopali do javnih informacij o predmetih kulturne dediščine, ki so jih države članice uvrstile v nacionalno bogastvo ali jih tako opredelile. Države članice bi si morale prizadevati, da se olajša dostop do teh javnih informacij.
- (19) Da bi olajšali enotno razlago pojma dolžne skrbnosti, bi bilo treba v tej direktivi opredeliti neizčrpen seznam meril, ki jih je treba upoštevati pri odločanju, ali je lastnik pri pridobitvi predmeta kulturne dediščine ravnal z dolžno skrbnostjo.
- (20) Ker cilja te direktive, in sicer omogočiti vračilo predmetov kulturne dediščine, uvrščenih v nacionalno bogastvo ali tako opredeljenih, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja držav članic, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi svojega obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (21) Ker so naloge Odbora, ustanovljenega z Uredbo (ES) št. 116/2009, zaradi črtanja Priloge k Direktivi 93/7/EGS postale brezpredmetne, bi bilo treba sklice na navedeni odbor črtati. Da pa bi ohranili forum za izmenjavo izkušenj in dobrih praks v zvezi z izvajanjem te direktive med državami članicami, bi morala Komisija ustanoviti skupino izvedencev, sestavljeno iz strokovnjakov iz osrednjih organov držav članic, pristojnih za izvajanje te direktive, ki bi morala med drugim sodelovati v postopku vzpostavljanja modula sistema IMI za predmete kulturne dediščine.
- (22) Ker Priloga k Uredbi (EU) št. 1024/2012 vsebuje seznam določb o upravnem sodelovanju iz aktov Unije, ki se izvajajo prek sistema IMI, bi bilo treba navedeno prilogo spremeniti z vključitvijo te direktive.
- (23) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno pravo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki pomenijo vsebinsko spremembo glede na predhodne direktive. Obveznost prenosa nespremenjenih določb je določena s prejšnjimi direktivami.
- (24) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic glede rokov iz dela B Priloge I za prenos direktiv v nacionalno pravo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Ta direktiva se uporablja za vračilo predmetov kulturne dediščine, ki jih država članica uvrsti v nacionalno bogastvo iz točke 1 člena 2 ali jih tako opredeli in so bili protipravno odstranjeni z ozemlja te države članice.

Člen 2

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

1. „predmet kulturne dediščine“ pomeni predmet, ki ga je država članica pred njegovo protipravno odstranitvijo z ozemlja te države članice ali po njej uvrstila v „nacionalno bogastvo z umetniško, zgodovinsko ali arheološko vrednostjo“ ali ga tako opredelila po nacionalni zakonodaji ali upravnih postopkih v smislu člena 36 PDEU;
2. „protipravno odstranjen z ozemlja države članice“ pomeni:
 - (a) odstranjen z ozemlja države članice, pri čemer so kršeni njeni predpisi o varstvu nacionalnega bogastva ali Uredba (ES) št. 116/2009, ali
 - (b) ni bil vrnjen ob koncu obdobja zakonite začasne odstranitve, ali pa kakršno koli kršitev drugih pogojev, ki urejajo tako začasno odstranitev;
3. „država članica, ki zahteva vračilo“ pomeni državo članico, z ozemlja katere je bil predmet kulturne dediščine protipravno odstranjen;
4. „država članica, od katere se zahteva vračilo“ pomeni državo članico, na ozemlju katere se nahaja predmet kulturne dediščine, ki je bil protipravno odstranjen z ozemlja druge države članice;
5. „vračilo“ pomeni fizično vračilo predmeta kulturne dediščine na ozemlje države članice, ki zahteva vračilo;
6. „lastnik“ pomeni osebo, ki fizično poseduje predmet kulturne dediščine v svojem imenu;
7. „imetnik“ pomeni osebo, ki fizično poseduje predmet kulturne dediščine za tretje stranke;
8. „javne zbirke“ pomeni zbirke, ki so v skladu z zakonodajo države članice opredeljene kot javne in so v lasti zadevne države članice, lokalnega ali regionalnega organa države članice ali ustanove na ozemlju države članice, če je taka ustanova last te države članice ali lokalnega ali regionalnega organa ali pa jo ta država članica ali organ v večji meri financira.

Člen 3

Predmeti kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice, se vrnejo v skladu s postopkom in v okoliščinah, določenimi v tej direktivi.

Člen 4

Vsaka država članica imenuje enega ali več osrednjih organov za izvajanje nalog, določenih s to direktivo.

Države članice obvestijo Komisijo o vseh osrednjih organih, ki so jih imenovala v skladu s tem členom.

Komisija seznam teh osrednjih organov in morebitnih sprememb v zvezi z njimi objavi v seriji C *Uradnega lista Evropske unije*.

Člen 5

Osrednji organi držav članic sodelujejo med seboj in pospešujejo posvetovanje med pristojnimi državnimi organi držav članic. Ti organi zlasti:

1. po prejemu vloge države članice, ki zahteva vračilo, poiščejo navedeni predmet kulturne dediščine, ki je bil protipravno odstranjen z njenega ozemlja, ter ugotovijo identiteto lastnika in/ali imetnika. Vloga mora vsebovati vse informacije, potrebne za lažje iskanje, zlasti informacije o dejanski ali domnevni lokaciji predmeta;
2. uradno obvestijo zadevne države članice, da je bil na njihovem ozemlju odkrit predmet kulturne dediščine in da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da je bil protipravno odstranjen z ozemlja druge države članice;

3. omogočijo pristojnim organom države članice, ki zahteva vračilo, da preverijo, ali je ta predmet res predmet kulturne dediščine, pod pogojem, da je preverjanje opravljeno v roku šestih mesecev po uradnem obvestilu iz točke 2. Če preverjanje ni opravljeno v predpisanem roku, se točki 4 in 5 ne uporabljata več;
4. v sodelovanju z zadevno državo članico izvedejo kakršne koli ukrepe, potrebne za fizično zaščito predmeta kulturne dediščine;
5. s potrebnimi začasnimi ukrepi preprečijo izognitev postopku vračila;
6. v zvezi z vračilom nastopajo kot posrednik med lastnikom in/ali imetnikom ter državo članico, ki zahteva vračilo. V ta namen lahko pristojni organi države članice, od katere se zahteva vračilo, brez poseganja v člen 6 olajšajo potek arbitražnega postopka v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, od katere se zahteva vračilo, če država članica, ki zahteva vračilo, ter lastnik ali imetnik to uradno odobrita.

Osrednji organi držav članic za sodelovanje in medsebojno posvetovanje uporabljajo modul informacijskega sistema za notranji trg (v nadaljnjem besedilu: IMI), vzpostavljen z Uredbo (EU) št. 1024/2012, ki je posebej prilagojen predmetom kulturne dediščine. Sistem IMI lahko uporabljajo tudi za razširjanje zadevnih informacij v zvezi s primeri predmetov kulturne dediščine, ki so bili ukradeni ali protipravno odstranjeni z njihovega ozemlja. Države članice odločijo, ali drugi pristojni organi uporabljajo sistem IMI za namene te direktive.

Člen 6

Država članica, ki zahteva vračilo, lahko pred pristojnim sodiščem v državi članici, od katere se zahteva vračilo, proti lastniku ali, če tega ni, proti imetniku sproži postopek za vračilo predmeta kulturne dediščine, ki je bil protipravno odstranjen z njenega ozemlja.

Postopek se lahko sproži samo, če sta dokumentu za sprožitev postopka priložena:

- (a) dokument, v katerem je opisan predmet, ki je predmet zahteve, in v katerem je navedeno, da je to predmet kulturne dediščine;
- (b) izjava pristojnih organov države članice, ki zahteva vračilo, da je bil predmet kulturne dediščine protipravno odstranjen z njenega ozemlja.

Člen 7

Pristojni osrednji organ države članice, ki zahteva vračilo, nemudoma obvesti pristojni osrednji organ države članice, od katere se zahteva vračilo, da je bil sprožen postopek za vračilo zadevnega predmeta.

Pristojni osrednji organ države članice, od katere se zahteva vračilo, nemudoma obvesti osrednje organe drugih držav članic.

Izmenjava informacij poteka prek sistema IMI v skladu z veljavnimi pravnimi določbami o varstvu osebnih podatkov in zasebnosti, kar ne posega v možnost pristojnih osrednjih organov, da poleg sistema IMI uporabljajo druga komunikacijska sredstva.

Člen 8

1. Države članice v svoji zakonodaji določijo, da se postopek za vračilo na podlagi te direktive lahko sproži tri leta po datumu, ko pristojni osrednji organ države članice, ki zahteva vračilo, izve za lokacijo predmeta kulturne dediščine in identiteto njegovega lastnika ali imetnika.

Takšen postopek se v nobenem primeru ne sme sprožiti več kot 30 let po datumu, ko je bil predmet protipravno odstranjen z ozemlja države članice, ki zahteva vračilo.

Vendar pa v primeru predmetov, ki so del javnih zbirk, opredeljenih v točki 8 člena 2, in predmetov, ki spadajo v inventar cerkvenih ali drugih verskih ustanov v državah članicah, kjer je ta dediščina po nacionalnem pravu pod posebnim varstvenim režimom, za postopek za vračilo velja časovna omejitev 75 let, razen v državah članicah, kjer za postopke ni časovnih omejitev, ali v primeru dvostranskih sporazumov med državami članicami, ki določajo obdobje, ki presega 75 let.

2. Postopek za vračilo ni dopusten, če odstranitev predmeta kulturne dediščine z ozemlja države članice, ki zahteva vračilo, ni več protipravna v trenutku, ko naj bi se postopek začel.

Člen 9

Pristojno sodišče odredi vračilo zadevnega predmeta kulturne dediščine, kadar ugotovi, da gre za predmet kulturne dediščine v smislu točke 1 člena 2 in da je bil ta protipravno odstranjen z državnega ozemlja, razen če ni v členih 8 in 14 določeno drugače.

Člen 10

Kadar se odredi vračilo predmeta, pristojno sodišče države članice, od katere se zahteva vračilo, lastniku prisodi pošteno nadomestilo glede na okoliščine primera, pod pogojem, da lastnik dokaže, da je pri pridobitvi predmeta ravnal z dolžno skrbnostjo.

Pri določanju, ali je lastnik ravnal z dolžno skrbnostjo, se upoštevajo vse okoliščine pridobitve predmeta, zlasti dokumentacija o njegovem izvoru, potrebna dovoljenja za iznos predmeta na podlagi prava države članice, ki zahteva vračilo, lastnosti vključenih strani, plačana cena, vpogled lastnika v dostopne registre ukradenih predmetov kulturne dediščine in vse relevantne informacije, ki bi jih lastnik lahko razumno pridobil, ali vsako drugo ravnanje, za katerega bi se v enakih okoliščinah odločila razumna oseba.

V primeru donacije ali nasledstva lastnik ni v ugodnejšem položaju od osebe, od katere je na ta način predmet pridobil.

Država članica, ki zahteva vračilo, to nadomestilo plača po vračilu predmeta.

Člen 11

Stroške, nastale pri izvajanju odločitve, s katero se odredi vračilo predmeta kulturne dediščine, krije država članica, ki zahteva vračilo. Enako velja za stroške ukrepov, navedenih v točki 4 člena 5.

Člen 12

Plačilo poštenega nadomestila in stroškov iz členov 10 oziroma 11 ne posega v pravico države članice, ki zahteva vračilo, da zahteva povračilo teh zneskov od oseb, odgovornih za protipravno odstranitev predmetov kulturne dediščine z njenega ozemlja.

Člen 13

Lastninska pravica na predmetu kulturne dediščine se po vračilu presoja po pravu države članice, ki zahteva vračilo.

Člen 14

Ta direktiva se uporablja samo za predmete kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice na dan 1. januarja 1993 ali pozneje.

Člen 15

1. Vsaka država članica sme ureditev iz te direktive uporabiti za vračilo predmetov kulturne dediščine, ki niso opredeljeni v točki 1 člena 2.
2. Vsaka država članica sme ureditev iz te direktive uporabiti za zahteve po vračilu predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja drugih držav članic pred 1. januarjem 1993.

Člen 16

Ta direktiva ne posega v kakršen koli civilni ali kazenski postopek, ki bi ga lahko po nacionalnem pravu držav članic začela država članica, ki zahteva vračilo, in/ali lastnik ukradenega predmeta kulturne dediščine.

Člen 17

1. Države članice predložijo Komisiji do 18. decembra 2015 in nato vsakih pet let poročilo o uporabi te direktive.
2. Komisija Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru vsakih pet let predloži poročilo o pregledu uporabe in učinkovitosti te direktive. Poročilu se po potrebi priložijo ustrezni predlogi.

Člen 18

V Prilogi k Uredbi (EU) št. 1024/2012 se doda naslednja točka:

„8. Direktiva 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice, in o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (*): Člena 5 in 7.

(*) UL L 159, 28.5.2014, str. 1.“

Člen 19

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s točko 1 člena 2, točko 3 prvega odstavka člena 5, drugim odstavkom člena 5 tretjim odstavkom člena 7, členom 8(1), prvim in drugim odstavkom člena 10 in členom 17(1) te direktive do 18. decembra 2015.

Besedilo teh določb nemudoma sporočijo Komisiji.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Vključijo tudi izjavo, da se sklicevanja v veljavnih zakonih in drugih predpisih na direktivo, ki se razveljavlja s to direktivo, berejo kot sklicevanja na to direktivo. Način sklicevanja in obliko izjave določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedila temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 20

Direktiva 93/7/EGS, kakor je bila spremenjena z direktivama iz dela A Priloge I, se razveljavi z učinkom od 19. decembra 2015 brez poseganja v obveznosti držav članic glede rokov za prenos v nacionalno pravo direktiv, navedenih v delu B Priloge I.

Sklicevanja na razveljavljeno direktivo se štejejo kot sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge II.

Člen 21

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Točke 2 do 8 člena 2, člena 3 in 4, točke 1, 2 in 4 do 6 prvega odstavka člena 5, člen 6, prvi in drugi odstavek člena 7, člen 8(2), člen 9, tretji in četrti odstavek člena 10 ter členi 11 do 16 se uporabljajo od 19. decembra 2015.

Člen 22

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 15. maja 2014

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

D. KOURKOULAS

PRILOGA I

DEL A

**Razveljavljena direktiva s seznamom njenih zaporednih sprememb
(iz člena 20)**

Direktiva Sveta 93/7/EGS	(UL L 74, 27.3.1993, str. 74)
Direktiva 96/100/ES Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 60, 1.3.1997, str. 59)
Direktiva 2001/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta	(UL L 187, 10.7.2001, str. 43)

DEL B

**Seznam rokov za prenos v nacionalno pravo
(iz člena 20)**

Direktiva	Rok za prenos
93/7/EGS	15.12.1993 (Rok za prenos za Belgijo, Nemčijo in Nizozemsko je bil 15.3.1994)
96/100/ES	1.9.1997
2001/38/ES	31.12.2001

PRILOGA II

Korelacijska tabela

Direktiva 93/7/EGS	Ta direktiva
—	Člen 1
Člen 1, točka 1, prva alineja	Člen 2, točka 1
Člen 1, točka 1, druga alineja, uvodne besede	—
Člen 1, točka 1, druga alineja, prva podalineja, prvi stavek	—
Člen 1, točka 1, druga alineja, prva podalineja, drugi stavek	Člen 2, točka 8
Člen 1, točka 1, druga alineja, druga podalineja	—
Člen 1, točka 2, prva alineja	Člen 2, točka 2(a)
Člen 1, točka 2, druga alineja	Člen 2, točka 2(b)
Člen 1, točke 3 do 7	Členi 2 točke 3 do 7
Člen 2	Člen 3
Člen 3	Člen 4
Člen 4, uvodni del	Člen 5, uvodni del prvega odstavka
Člen 4, točki 1 in 2	Člen 5, prvi odstavek, točki 1 in 2
Člen 4, točka 3	Člen 5, prvi odstavek, točka 3
Člen 4, točke 4 do 6	Člen 5, prvi odstavek, točke 4 do 6
—	Člen 5, drugi odstavek
Člen 5, prvi odstavek	Člen 6, prvi odstavek
Člen 5, drugi odstavek, prva alineja	Člen 6, drugi odstavek, točka (a)
Člen 5, drugi odstavek, druga alineja	Člen 6, drugi odstavek, točka (b)
Člen 6, prvi odstavek	Člen 7, prvi odstavek
Člen 6, drugi odstavek	Člen 7, drugi odstavek
—	Člen 7, tretji odstavek
Člen 7(1) in (2)	Člena 8(1) in (2)
Člen 8	Člen 9
Člen 9, prvi odstavek	Člen 10, prvi odstavek
Člen 9, drugi odstavek	—
—	Člen 10, drugi odstavek
Člena 9, tretji in četrti odstavek	Člen 10, tretji in četrti odstavek
Členi 10 do 15	Členi 11 do 16
Člen 16(1) in (2)	Člen 17(1) in (2)
Člen 16(3)	—
Člen 16(4)	—
Člen 17	—
—	Člen 18
Člen 18	Člen 19
—	Člen 20
—	Člen 21

Direktiva 93/7/EGS	Ta direktiva
Člen 19	Člen 22
Priloga	—
—	Priloga I
—	Priloga II